

složená z partů jednotlivých hráčů, ale všichni hráči tvoří nadcelek Can, který žije svým životem. Can je kolektivní mysl a jednotlivci této mysli pomáhají. Tak by se daly popsat tyto avantgardní jamy. Can byli zvláštní v tom, že měli k dispozici vlastní studio, kde mohli svůj zvuk pilovat a Holger byl hlavní technik – to taky znamená, že všichni hráči byli schopni si své nástroje upravovat podle zvukových potřeb. Mooney kapelu po 2 letech v roce 1970 opouští pro nervové zhroucení (doktor mu v zájmu zdraví zakázal hrát a poslouchat psychedelii). Holger to komentuje: „...zřejmě nesnášel alkohol a hašiš.“ Can nabírají pouličního hudebníka Damo Suzukiho, který si tou dobou vydělával na letenku domů do Japonska, kapela tak nahrává album Tago mago, která byla komerčně nejúspěšnější. Can vynikali hudební precizností, ale forma byla více freejazzová, čímž se odlišili od soudobé anglo-americké hudební scény. Kapele se dostalo přijetí do televize a následoval legendární Can Free Concert v Kölnu (4.2.1972) jehož součástí byly barevné lasery, akrobati a fireshow. Téhož roku Can nahrávají Ege Baymasi, ale domluvené turné je odřeknuto, protože Michael těžce onemocněl. Roku 1973 Can

nahrávají album Future days, které je propracovanější a je to Michaelův nejlepší kytarový počín. Poté, co Damo Suzuki odešel (1974), zpívá Irmin a Michael. Došlo k fenoménu, kdy v Německu Can znali jen skalní fanoušci a pro USA, Francii a Anglii byli Can nejlepší evropskou kapelou. Kapela pokračuje v činnosti do roku 1978, kdy po přibrání dalších rytmických hráčů, se rozpadá. Hudebníci ale zůstali v kontaktu a navzájem si vypomáhají na svých sólových projektech. Michael si založil v Nice ve Francii vlastní nahrávací studio Outer space, kde v rámci svého projektu Deluge (s britskou zpěvačkou Polly Eltes) vyvíjí „microsonic“ techniku hraní na kytaru. Jako další kratochvíli má Michael nahrávání a koprodukcí alb Can a dalších kapel a samozřejmě produkuje, jak je u experimentálních hudebníků zvykem až životní nutností: filmovou hudbu. Roku 2001 Michael v 53 letech umírá na rakovinu, která jej zastihla na turné s Damo Suzukim. Michaelova nejcharakterističtější skladba je *Full Moon on the Highway*, zvláštností jeho hry byla hypnotičnost – dokázal pracovat s tichem i tak, že půl skladby nehrál, aby se mohl přidat s důrazným akcentem.

Krtek

Týdeník Nájezd - vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 19.11.2014, číslo 153, online: najezd.wz.cz

19.11. Alžběta Běta

Přejeme vše nejlepší!
Ožere se Alžběta,
ožere se Běta,
nebudou tu rodiče,
ani žádná teta.

Divadelní spolek Bohém

Vyhlašuje konkurz pro lidi,
• kteří se nestydí ukázat, co je v nich
• jsou dostatečně šílení
• a mají chuť si hrát.

Kontakt: **Tonda 731 621 128**
antoncamaj@seznam.cz

FB stránky: **Bohém - autorské divadlo**

Od hospodského stolu

• Neštví mě, nebo na tebe uvalím kletbu scvrklého semene!

• A: Hospodská strava tomu psovi neškodí.
B: A co mu dáváte? Knedlo, zelo, granule?

• Prokletí básníci od Bobří řeky.

• Lahvička RUM - kocovina sbalená na cesty.

• Časopis Zdola má hluboké myšlenky, naopak povrchní myšlenky má časopis Zlomu.

• Picí hra: Cesta do lesa a z lesa (o doplňování půllitru piva peppermintovým likérem) má sice dovětek, že z lesa se ještě nikdo nevrátil, ale je možné: jít do lesa, přespat a pak druhý den jít zpátky.

• Umučení Ježíše Krista

2. díl: Umučení Ježíše Krista 2 - vzkříšení

3. díl: Umučení Ježíše Krista 3 - revolutions

Kalindář

• 20.11. divadlo Bohém hraje Pásmo: Kde: Barré (Veletržní 55), kdy: 20:00, vstup: dveřmi.

• 21.11. se koná akce: **Vyměň knížku, oslav to panákem.** Vystoupí: CÍLENÁ NEJISTOTA, ŠPUNTKVANĚ. Kde: Cafe na půl cesty (Central park Pankrác), kdy: 18:00, vstup: dveřmi.

• 22.11. se koná akce: **Kantýna fest.** Vystoupí: ROZHUDA, ATMOSPHERE, ZDENĚK CHARVÁT, LOST FATE. Kde: Zkušebny Praha (Matúškova 831, Háje), kdy: 18:30, vstup: neuveden.

• 22.11. se koná akce: **Koncert na Smolíku.** Vystoupí: KOČKOLIT, VYCHCANÝ KNEDLÍKY, POCHCANÁ RUKA, RV4, SCHLUSOUVER. Kde: Hospoda Smolík (Praha Klánovice), kdy: 18:30, vstup: dobrovolný.

• 29.11. se koná koncert: GALANTI, UTAJENÁ INTELLIGENCE. Kde: Dead Jack klub (Ječná 25), kdy: 19:30, vstup: ???.

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

Jak jsem oslavil 25. výročí 17. listopadu

Tak jsem znovu zažil osmdesátá léta. Týden před pětadvacátým výročím 17. listopadu jsem šel po ránu vyvenčit psa. Nic nenormálního. Ovšem pod schody za katrem mě čekalo překvapení. Soused z horního patra se svým roztomilým buldočkem. Jakmile mě spatřil, začal naprosto nepřičetně řvát. Z jeho hysterického jekotu jsem pochopil jen to, že by se to mělo týkat mého psa. Mimochodem Damian se strachy z toho ječícího pána tiskl k noze. Poradil jsem mu tedy ať se stará o svého krásného pejska a nás si, laskavě, nevíšmá. Za doprovodu neustávajícího řvaní, z něhož bylo rozumět neurčitým náznakům vyhrůžek, jsme prošli průchodem na ulici. Když soused konečně zjistil, že řve do prázdného průjezdu, přerostla jeho histerie v záchvat šíleného vzteku. Vyřítel se ven a se stále jasnějšími výhrůžkami běžel za mnou. Dostal jsem strach. Chlap o hlavu vyšší, určitě mladší a dobře živenej. Naštěstí mu došel dech. Pomalu jsem se uklidnil a s přesvědčením, že se jednalo o náhodnou shodu okolností, jsem dokončil procházku. Utvrdil mě v tom i bezproblémový návrat domů. Do teď je tento příběh poněkud banální, ale vzápětí se to radikálně změní. V odpoledních hodinách se ozval zvonek. Přišly nás zcela překvapivě a nečekaně navštívit Heleniny opatrovnice. Dnes už totiž nestačí jeden opatrovník. Po mém dotazu na důvod nečekané, ale kdykoli vítané návštěvy, ženy pokud to bylo možné, ještě více zpřísnily svůj i tak přísný výraz. Sdělily nám, že přišla na nás stížnost údajně od všech nájemníků. Okamžitě se mi vybavily živé vzpomínky na dnešní setkání se sousedkami. Ta, co bydlí naproti, je úřednice firmy, která spravuje náš dům. Usmála se na mne a pozdravila. Nepřehnaně distingovaná dáma z druhého konce pavlače se zachovala podobně. Se zářivým úsměvem mi odpověděla na pozdrav. Nechápatě jsem se zeptal na důvod stížnosti a přišla další rána. Prý přespáváme ve sklepě a byt pronajímáme

bezdomovcům. Tím se prý obohacujeme. Toto sdělení mě šokovalo. Ani ne tak smyšleností jako nelogičností. Lidé, kterým se říká bezdomovci, žijí na ulici proto, že nejsou schopni platit pravidelně nájem a to z jakéhokoli důvodu. Nechápu tedy, proč by měli platit zrovna nám. Z vlastní zkušenosti vím, že člověk spící na lavičce není často schopen chodit pravidelně do práce. Živí se vybíráním odpadkových košů a žebrotou. Tento příjem stačí sotva na obživu. Maximálně tak na krabicák. Další věc mě spíše zamrzela. Bylo totiž zcela jasné, že ty ženy o nás vůbec nic neví. Začal jsem s Helčou žít na jaře 87. Já jsem v té době byl již patnáct let bezdomovec. Helča tři a navíc byla plně zbavená svéprávnosti. Její tehdejší opatrovník ji maximálně tak okrádal. Na ulici se ocitla díky byrokratické chybě. Já jsem v té době opět končil s jedama a potřeboval jsem inspiraci. Brzy bylo jasné, že je to to pravé a to z obou stran. Slíbil jsem si, že se o Helču postarám. Nastala tři léta anabáze zbytečného běhání po úřadech. Byt se mi podařilo vyběhat až začátkem devadesátých let. Zhruba ve stejné době se podařilo přemluvit opatrovníka o podání žádosti o rozvod. Helča byla prapodivně vdaná, ale to je jiný příběh. Taky se mi podařilo získat Helče občanku. Tři roky byl relativní klid. Když už si člověk zvykal, přišla žaloba a čtyřletej pobyt na venkově. Každý snad pochopí, co ten byt pro nás znamená. Proč bychom měli žít v plesnivém sklepě? Dále nám bylo vyhrožováno soudním vystěhováním. Já a Radek budeme bezdomovci a o Helču se prej postarají. Jak? To tedy netuším. Zakázat nám po sedmadvaceti-letém soužití náš vztah je nepředstavitelné. Máme jenom jeden druhého! A toto vše na základě jakéhosi udání, které postrádá jakýkoli smysl. Pokusil jsem se oběma dámám vysvětlit nesmyslnost celé věci ale marně. Místo pochopení jsme se dočkali další rány. Sociální opatrovnice nám taktéž sdělily, že nesmíme přijímat návštěvy, jen omezeně. Celou tu hrůzu završily oznámením o nočních návštěvách policie. Budou prý chodit kontrolovat, kdo

u nás nocuje. Dál si to moc dobře nepamatuju. Obestíraly mě mrákoty. Před pár hodinami skončilo pětadvacáté výročí 17. listopadu a mě je už týden pěkně zle. Nemůžu to rozdejchat. Byla to snad jedna z nekonečné řady náhod, které mě pronásledují celý život? Nebo, nedej bože, se navrátily osmdesátá léta? Naznačuje to i výskyt mániček. Je to neo-socialismus Miloše Zemana? Nasaďte mu Husákovy brejle a uvidíte tu podobu. Je mi z toho smutně a špatně. Jenomže nejde ani tak o mě jako o všechny. Chcete žít v zemi, kde je považována pomoc druhým za trestný čin? Rozhodnutí je jen na vás!

Michael Karoli

(29.4.1948 - 17.11.2001)

Fikus

Michael se narodil ve městě Straubing v Západním Německu. Od dětství se učil hrát na housle, banjo a ve 14 letech na kytaru. Roku 1966 studuje práva v St. Gallen ve Švýcarsku a kde dostává lekce kytary u Holgera Czukaye, se kterým se skamarádí. Na škole se Michael věnuje studiu vlivu hudby na lidské vnímání a pocity. A samozřejmě hraje s jazzovými a tanečními formacemi po Švýcarsku a Německu. Roku 1968 se Michael opět setkává s Holgerem zakládajícím projekt, kde by se hrály moderní hudební vlivy (tj. vlivy ve vážné hudbě) s rokenrolovým beaty. To dalo nakonec vniku kapely v sestavě učitel na kytaru Holger Czukay (basa), jazzový bubeník Jaki Liebezeit, David Jonson (flétna), koncertní dirigent a klavírista Irmin Schmidt (který znal Holgera ze seminářů K.H. Stockhausena) a nejmladší 19 letý Michael (kytara) narodil od zbytku kapely – bez klasického hudebního vzdělání. Prý se Michael dostal do Can tím, že při jedné hodině u Holgera pronesl, že: stejně jsou Beatles zajímavější než Stockhausen. První koncert byla koláž pásků a kapely. Název byl původně Inner Space, ale pro mnohonásobný výklad to chtělo změnu názvu a Malcolm Mooney, který byl tou dobou u Schmidtů na návštěvě přijal post zpěváka a donesl kapele název: CAN. Tato formace používala zpěv jako rytmický nástroj, šlo o to, že všichni členové a nástroje jsou si rovní, navíc nikdo nechtěl ani sólovat a byl účel, aby kapela byla viděna jako celek. Tomuto hraní bez pevné kostry se říkalo instantní improvizace - tedy kompozice není

19. listopadu 2001 se v Singapuru konal světový summit a ten den byl ustanoven Mezinárodní den toalet. Účelem bylo zabezpečit hygienické toalety pro lidi, kteří nemají k hygienickým toaletám přístup. Byly formulovány potřeby výchovy hygieny pro ženy, hygieny pro životní prostředí (podle statistik Světové zdravotnické organizace 1000 dětí denně ve světě umírá na nemoci způsobené špatným zpracováním exkrementů) a byl zřízen fond pro distribuci hygienických toalet, protože i v roce 2015 se očekává, že stále 15% světové populace nemá přístup k hygienickým toaletám. Jde o to, že investice 1 USD do distribuce toalet ušetří 8 USD na času a léčebných výdajích způsobených nedostatečnou hygienickou kulturou defekace. Oslavme tedy dnešek návštěvou a správným použitím toalety.

Krtek